

Wat al begon

*Z*e had buiten langer gelopen dan ze van plan was. Niet omdat ze ergens naar toe moest, maar omdat haar voeten haar bleven meenemen. Langs straten die ze kende, langs paden die ze niet bewust koos. Het was zo'n middag waarop de lucht iets zachts had, alsof de dag zelf ook geen haast kende.

Ze bleef soms staan zonder reden. Bij een boom waarvan de schors losliet in dunne krullen. Bij een plasje waarin de lucht zich spiegelde, niet helemaal blauw maar ook niet helemaal grijs. Bij het geluid van wind die door een heg streek en even leek te blijven hangen, alsof hij iets wilde zeggen.

Ninette was altijd zo geweest. Ze liep niet door om aan te komen; ze liep om te zijn waar ze was. Dat maakte haar niet traag, alleen aandachtig. Ze merkte dingen op die anderen voorbij liepen. Kleine verschuivingen. Geluiden die niet meteen een naam hadden of stiltes die niet leeg voelden.

“Hallo?” zei ze zacht, tegen niemand in het bijzonder.

Het huis bleef stil.

Toch wist ze het zeker: dit was geen geluid van hier, het klonk niet zoals dingen normaal klinken.

Het belletje zweeg weer, maar de lucht voelde anders. Dunner. Alsof de wereld even had ingeademd. Ninette bleef staan, luisterend, met het vreemde gevoel dat ze zojuist iets had gemist, of juist gevonden.

En ergens, net buiten haar zicht, klonk opnieuw een zachte klingeling.

Terwijl Babrin door het bos van Amarins liep, voelde hij een verandering in de lucht. Het was subtiel, bijna onmerkbaar: een trilling die niet van Amarins zelf kwam. Hij stopte, zijn belletjes stil en luisterde aandachtig.

Ver weg, in een andere wereld, liep een meisje op een trap. Ze voelde een lichte windvlaag langs haar benen en hoorde, alsof het uit een droom kwam, een zacht klingelend belletje. Het was niet luid, niet echt aanwezig, maar het trok haar aandacht genoeg om bijna van de trap te vallen.

Babrin glimlachte, aarzelend. Hij had dit gevoel vaker gehad, maar nooit zo sterk. Iemand uit die wereld luisterde. Iemand die kon horen wat Amarins nodig had.

Hij liet zijn staf zacht tikken op de aarde, een ritme dat door het bos golfde. De Fluisterstenen ademden mee en een lichte gloed trok over de grond. Alles wees naar één conclusie: het moment kwam dichterbij.

*A*marins was geen wereld die zich liet overzien. Wie probeerde haar in één blik te vangen, zag slechts heuvels, bossen en licht. Maar wie bleef staan, wie luisterde, merkte dat Amarins zich niet toonde in vormen, maar in beweging. Het licht was er nooit hard. Het kwam niet van één richting en kende geen scherp begin of einde. Het lag over het land als een herinnering die je niet kon aanwijzen maar wel kon voelen. Soms glansde het tussen bladeren alsof het fluisterde, soms rustte het op stenen alsof het wachtte. De bossen ademden langzaam. Bomen groeiden niet recht omhoog, maar licht gebogen, alsof ze luisterden naar de grond onder hun wortels. Hun bladeren ritselden niet alleen door wind, maar ook door nabijheid. Wie haast had, hoorde niets. Wie bleef, hoorde hoe het bos antwoorden gaf. Paden ontstonden niet door gebruik, maar door aandacht. Waar vaak werd gelopen zonder te luisteren, vervaagden ze. Waar iemand met open stappen ging, verschenen ze opnieuw, soms zelfs breder dan voorheen. Niemand bezat een weg in Amarins.

Men herkende hem slechts.